



INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR
ANITA SHREVE
HET EERSTE JAAR VAN
HAAR HUWELIJK



LEESFRAGMENT *HET EERSTE JAAR VAN HAAR HUWELIJK*

Over het boek

Eén moment van roekeloosheid, maar het had ingrijpende gevolgen voor hen allemaal en zou hun leven voorgoed veranderen...

Margaret en Patrick zijn nog niet zo lang getrouwd en hebben zich recentelijk in Afrika gevestigd, wanneer ze zich enthousiast aansluiten bij hun Britse vrienden voor een expeditie naar de top van Mount Kenya. Tijdens de beklimming gebeurt er een afschuwelijk ongeluk. In de nasleep daarvan worstelt Margaret met de vraag wat er op de berg precies is gebeurd, en in hoeverre niet alleen zijzelf maar ook haar huwelijk daarvoor is veranderd.

Bij wie ligt de schuld wanneer kleine daden tragische gevolgen hebben? En kan de stem van het geweten ooit echt het zwijgen worden opgelegd?

Over de auteur

Anita Shreve (1946) is de internationaal bejubelde auteur van wereldwijde bestsellers als *Vallend licht* (die werd uitgekozen door Oprah Winfrey voor haar boekenclub en werd verfilmd als *The Pilot's Wife*), *Het gewicht van water* (nominatie Orange Prize en verfilmd met Sean Penn en Elizabeth Hurley), *Het verlangen* (verfilmd) en *De kleur van de zee*. Haar romans verschijnen in meer dan dertig landen in vertaling. Ze woont in New England, de Verenigde Staten.

De pers over *Het eerste jaar van haar huwelijk*

‘Zeg al je afspraken maar af wanneer je aan dit dramatische verhaal begint... *Het eerste jaar van haar huwelijk* is een boek dat je niet kunt wegleggen.’ – *Bookpage*

‘Meeslepend (...) Shreve weet van de eerste tot de laatste pagina te boeien.’ – *Booklist*

‘Anita Shreve is een van de beste Amerikaanse schrijfsters van deze tijd.’ – *de Volkskrant*

‘Dankzij haar boeiende personages, geplaatst tegen de exotische achtergrond van Afrika, weet Shreve een overtuigend verhaal te vertellen. Ook na het omslaan van de laatste bladzijde zal de lezer nog vaak terugdenken aan de talrijke figuren die in dit boek een rol spelen.’ – *Associated Press*

‘Dat Anita Shreve een van Oprah’s lievelingsschrijvers is, snappen we!’ – *Marie Claire*

‘Deze roman geeft met aanstekelijke passie een beeld van Afrika in al zijn facetten en brengt de verborgen domeinen van het menselijk hart doeltreffend in kaart.’ – *The Daily Mail*

‘Shreve voert haar lezers van Nairobi’s weelderige buitenwijken naar de stinkende achterbuurten van diezelfde stad; van de comfortabele, beschaafde wereld van de rijke blanken naar die van hun zwarte bedienden... *Het eerste jaar van haar huwelijk* steekt mijlenver uit boven de gebruikelijke vrouwenromans.’ – *USA Today*

‘Anita Shreve weet als geen ander liefdevol, maar grondig het innerlijk leven van haar personages bloot te leggen... *Het eerste jaar van haar huwelijk* is rijk aan thema’s die we inmiddels

van haar kennen: verlies en verdriet, de relatie tussen een man en een vrouw, en hoe één moment een leven voorgoed kan veranderen. Dankzij haar boeiende personages, geplaatst tegen de exotische achtergrond van Afrika, weet Shreve een overtuigend verhaal te vertellen.' – *Newsday*

Van dezelfde auteur

Het gewicht van water

De kleur van de zee

De redding

Het verlangen (e-book)

De Orlando-nieuwsbrief

Authentiek, inspirerend en betrokken: dat zijn de kernwoorden van Orlando uitgevers. Bij Orlando verschijnen toegankelijke literaire romans, die je leest ter ontspanning, maar waardoor je tegelijkertijd wat leert over de wereld om je heen, over jezelf of over het menselijk gedrag in het algemeen.

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor de nieuwsbrief via onze website www.orlandouitgevers.nl.

© 2009 Anita Shreve
Oorspronkelijke titel *A Change in Altitude*
Oorspronkelijke uitgever Little, Brown & Company, New York
Nederlandse vertaling © 2012 Orlando uitgevers, Utrecht
Vertaald uit het Engels door Erica Feberwee
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Foto omslag © Andrea Hübner/Quadratiges
Foto auteur © Deborah Feingold
Typografie Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 229 6061 5

ISBN e-book 978 90 449 6260 4

NUR 302

www.orlandouitgevers.nl

ANITA SHREVE

Het eerste jaar van haar huwelijk

Leesfragment



ORLANDO
uitgevers

‘We gaan Mount Kenya beklimmen. Niet aanstaande zaterdag, maar het weekend daarna.’

Patrick kwam de logeerkamer van Big House binnen, waar ze tijdelijk waren ondergebracht vanwege de problemen met de waterleiding in het kleine huisje dat ze huurden. Hij deed zijn aankondiging luchtig, alsof het om een uitnodiging voor een feestje ging. Ze waren jong – allebei achtentwintig – en ze waren inmiddels drie maanden in het land.

Ondanks de hitte zat Patricks overhemd nog keurig in de vouw. James, die zo zwart was dat zijn huid een bijna blauwachtige gloed had, waste hun kleren in de badkuip, hing ze te drogen en perste ze onder luid gesis met het strijkijzer. Zelfs de tropen konden de door James geperste overhemden niet uit de plooi krijgen.

Patrick zette zijn dokterstas en zijn attachékoffer op de grond. Uit respect voor zijn patiënten had hij zijn baard geschoren, maar hij droeg zijn zwarte haar langer dan de meeste mannen.

‘Arthur regelt het. We hebben vier dagen nodig om de top te bereiken. Voor de uitrusting nemen we dragers mee.’

Toen de wc in de cottage het begaf, waren Margaret en Patrick tijdelijk bij hun huisbazen ingetrokken; Arthur en Diana woonden nog geen honderd meter verderop in het grote huis dat Big House werd genoemd.

‘Gaan we kamperen?’ vroeg Margaret.

‘Nee, er zijn hutten.’

Margaret stond op het punt zich te verkleeden voor het diner. Ze streek met haar hand over het bed, over het stiksel van de witte sprei. ‘Dan heb ik bergschoenen nodig,’ zei ze.

Het raam stond open. Buiten zongen de vogels; het luidruchtige gezang ging door tot in de vroege avond, wanneer de dag als een kaars werd gedoofd, altijd om dezelfde tijd, of het nou zomer of winter was. Margaret voelde zich in Afrika vaak verblind, alsof het licht te fel was voor haar ogen.

‘Wie gaan er allemaal mee?’ vroeg ze.

‘Arthur en Diana. Jij en ik. En Arthur had het over nog een stel, maar ik ben hun namen vergeten.’

‘Kun je wel zo lang vrij nemen?’

Patrick haalde zijn schouders op, om aan te geven dat hij zich niet strikt aan een agenda behoefde te houden. Hij kwam naar het bed en er ontstond een V-vormige kuil in de matras toen hij naast Margaret ging zitten. Ondanks de hitte droeg hij een lange broek, ook uit respect. De mannen in Kenia kwamen keurig in pak uit hun hutten van takken en gedroogde modder om *matatus* te besturen, schroot te verkopen of vlees te snijden. Door zich nonchalant te kleden gaf iemand de boodschap af dat hij zich dat kon permitteren, en het verried dat de persoon in kwestie Amerikaan was. Alleen Amerikaanse en Duitse toeristen kleedden zich als kinderen.

‘Is alles goed met je?’ vroeg Patrick.

Zijn lichtblauwe ogen waren erg gevoelig voor de zon. Vandaar dat hij buiten altijd een donkere bril droeg.

‘Prima,’ antwoordde Margaret.

‘Je bent zo stil.’

‘Wat heb je gedaan vandaag?’

‘Ik ben voornamelijk in het ziekenhuis geweest. Hoe laat eten we?’

Alles in het huishouden verliep met de precisie van een Zwitsers uurwerk. Margaret en Patrick waren inmiddels vijf dagen bij Diana en Arthur te gast, want het viel niet mee om een fatsoenlijke loodgieter te krijgen. Eerst moest er een boodschap worden gestuurd – de loodgieter had geen telefoon – waarin het probleem werd uitgelegd. Dan moest er over de prijs worden onderhandeld, en ten slotte was er nog het vervoer dat geregeld moest

worden. Blijkbaar was de loodgieter die Diana graag wilde hebben op familiebezoek bij zijn vrouw in Limuru. Het was niet duidelijk wanneer hij terugkwam.

Margaret zou het liefst hebben gevraagd of er geen andere loodgieter te vinden was, maar dan zou het lijken alsof ze niet dankbaar was voor de gastvrijheid. Tenslotte hadden ze een dak boven hun hoofd en werd er zelfs voor hun eten gezorgd.

‘We eten om zeven uur,’ antwoordde ze.

Patrick vroeg of ze weleens eerder had geklommen. Terwijl hij het vroeg nam hij haar hand in de zijne. Dat deed hij vaak, zowel in het openbaar als wanneer ze samen waren. Ik denk aan je, betekende dat.

Hoewel Patrick en Margaret inmiddels twee jaar samen waren, waarvan vijf maanden getrouwd, waren er nog hele stukken van hun verleden die ze niet van elkaar kenden. Margaret had ooit Mount Monadnock beklommen, vertelde ze, een van de minder hoge toppen in New England. Als stadsjongen uit Chicago had Patrick geen enkele ervaring, zei hij.

De geur van paardenvlees dat stond te koken, drong de slaapkamer binnen. Margaret vond het een afschuwelijke lucht; ze zou er nooit aan wennen. Het vlees was bestemd voor de honden.

‘Hebben we dan nog... ik weet het niet... instructies nodig?’ vroeg Margaret.

‘Arthur heeft ongetwijfeld alles onder controle.’

James had het paardenvlees eerder die dag bij de *duka* gekocht, wist Margaret, druipend van het bloed, verpakt in een *Kenya Morning Tribune*. En het verschilde in niets van het vlees dat zij voor Patrick en zichzelf kocht; de biefstukken waren te vers, onvoldoende gerijpt en daardoor taai, met de smaak van dood beest. ‘Hoe hoog is Mount Kenya eigenlijk?’

‘Ruim vijfduizend meter.’

‘Dat is vijf kilometer!’

‘We zitten hier al bijna tweeduizend meter boven zeeniveau, en ik dacht dat we op weg erheen ook al wat klimmen.’

‘Dus de Kilimanjaro is hoger?’ vroeg Margaret.

‘Ja, maar minder zwaar. Volgens mij wandel je daar gewoon in grote cirkels naar boven. Het duurt even, maar de meeste amateurs kunnen het moeiteloos aan. Het schijnt behoorlijk saai te zijn.’

Patrick trok zijn bruinleren schoenen uit; ze zaten onder de modder. Als hij ze die avond op de gang zette, waren ze de volgende morgen weer schoon.

‘En wij gaan niet wandelen?’

‘Nee, wij gaan klimmen. Trekken. Het terrein is hier en daar behoorlijk ruig.’

Margaret stelde zich de Land Rover van Diana voor, volgeladen met hun klimspullen, op weg door de stralende limoen-groene theeplantages die ze alleen nog van een afstand had gezien.

De logeerkamer leek te zijn ontworpen voor een schrijver of een geleerde. Soms ging Margaret aan het zware, rijkelijk met houtsnijwerk versierde bureau zitten. Er stond een antieke schrijfmachine op. Ze had hem een keer geprobeerd en was ineengekrompen van de harde, droge tikken van de hamertjes, alsof iets heel delicaats en subtiels werd aangekondigd met tromgeroffel.

Ook de leuning van de bureaustoel waren verfraaid met houtsnijwerk en hadden een bijna zilveren patina. Aan de muren hingen foto's van mensen die Margaret niet kon thuisbrengen, een houten schild dat misschien tijdens stammenoorlogen was gebruikt, en een verzameling speren, geschikt als de stralen van de zon. De in leer gebonden boeken op de planken hadden allemaal hetzelfde formaat; te oordelen naar hun conditie waren ze vaak gelezen. In gedachten zag Margaret een vroege kolonist, voor wie de boeken het enige gedrukte woord waren dat hij in Nairobi tot zijn beschikking had; ze stelde zich voor dat hij ze las en herlas bij het licht van een lantaarn. Af en toe pakte ze er een van de plank.

Aan de andere kant van de kamer stond een kaptafel met een rokje, zoals de kaptafels in oude films, met op het blad een ver-

zameling flessen van geslepen kristal met zilveren doppen. Misschien was dit ooit de kamer van Diana's ouders geweest die het huis aan het eind van de jaren veertig hadden gebouwd. Ze waren na de oorlog uit Engeland weggetrokken om in Kenia een paardenfokkerij te beginnen. Margaret pakte een lijstje met een foto van het paar, extravagant gekleed, misschien voor een party in de Muthaiga Club. Zijn gezicht bood een verweerde aanblik, om de mond van Diana's moeder speelde een vluchtige, lieve glimlach. Als kind had Diana ongetwijfeld vaak te horen gekregen dat ze op haar vader leek.

Margaret dacht aan het verhaal van een intelligente, jonge Masai die door een Amerikaanse weldoener in staat was gesteld om in New York een nieuw bestaan op te bouwen. Twee maanden na zijn aankomst in Amerika was hij uit het raam van zijn appartement op de tiende verdieping gesprongen. Margaret stelde zich voor dat hij was verteerd door heimwee naar de Rift Vallei; dat zijn zintuigen geweld was aangedaan door de grauwe geometrie van de stad. De anekdote was bedoeld als waarschuwing; waarvoor, dat had Margaret nooit precies begrepen. Was de moraal van het verhaal dat je een mens niet moest weghalen uit zijn omgeving? Of dat een mens lelijk kon ontsporen, als dat toch gebeurde?

Er leek bij hen nu al sprake te zijn van een onvermogen tot aanpassen. Toen Patrick en zij een lang weekend naar de Serengeti waren geweest, bleek bij terugkeer dat hun hele slaapkamer was leeggehaald. Het enige wat ongemoeid was gelaten, was de lade met Margarets ondergoed, waarin ze ook de paspoorten bewaarde. Daarmee werd de juistheid bewezen van een les die ze al direct aan het begin van hun verblijf hadden geleerd, namelijk dat ze waardevolle spullen in de lade met ondergoed moesten bewaren. Blijkbaar was het ondergoed van een vrouw iets wat een Afrikaanse man onder geen beding zou aanraken. Bij inspectie van de slaapkamer wees de politie naar het vernielde raam. De dief was niet door de voordeur, maar van buiten gekomen. Was er iemand die hen niet mocht? Iemand die het slecht met hen voorhad? De zaak was nooit opgelost.

Patrick en Margaret kochten een nieuw bed en zetten een slot op de deur tussen de slaapkamer en de woonkamer. Later hoorden ze van de politie dat bijna iedereen dat deed; had niemand hun dat verteld? Het was de derde keer in zes weken dat ze waren bestolen. Op de markt was Margarets portemonnee uit haar rieten tas gehaald, en toen Patrick op een ochtend naar zijn werk in het ziekenhuis wilde gaan, ontdekte hij dat hun tweedehands Peugeot op cementblokken was gezet. Alle vier de banden waren die nacht gestolen.

Zuiver verstandelijk bekeken begreep Margaret dat er werd gestolen. Er gaapte een enorme kloof tussen degenen die in armoede leefden, en de groep die het goed had; als buitenlander stond je aan de rand van een afgrond waarvan de grond elk moment door erosie kon afbrokkelen. Ondanks de angst die zich in haar had genesteld, voelde het stelen als een soort schadeloosstelling. Ze had geleerd haar tas onder haar arm te houden, maar tegelijkertijd verafschuwde ze zichzelf omdat ze dat deed. Ze gaf James altijd een royale fooi wanneer hij de schone was kwam brengen. En ook al wist ze zeker dat het geven van fooien niet gebruikelijk was, zij voelde zich er beter door. En James sloeg het geld nooit af.

Patrick zou niet vragen wat zij die dag had gedaan, wist Margaret; dat was een pijnlijk onderwerp, omdat ze nog geen werk had gevonden. Hij leek daar geen moeite mee te hebben, maar zij wel. Als hij het haar toch had gevraagd, zou ze hem hebben verteld dat ze met haar camera over de onverharde wegen van Langata had gezworven en foto's had gemaakt van de *askari's* in hun lange jassen, met hun *panga's* binnen handbereik; van de borden met *MBWA KALI, PAS OP VOOR DE HOND*, bij de hekken rond de grote huizen. Ze maakte ook foto's van de ranke, afhangende takken van de jacaranda's en van de vuurrode, oranje en roze kleur-explosies van de bougainville, een struik die groeide als onkruid en die over muren en daken woekerde. De andere artsen in het ziekenhuis vonden het maar niks dat Patrick in Langata woonde, een exclusieve wijk voor buitenlanders. Maar het was puur toeval

dat Margaret het huisje in Langata had ontdekt en er vervolgens verliefd op was geworden.

Toen ze op weg was om een appartement te gaan bekijken, was hun Peugeot ermee opgehouden. Arthur, die van zijn werk kwam, was gestopt om te vragen of alles in orde was. Het was wel duidelijk wat er in hem omging: een combinatie van beschermingsdrang en misschien iets wat verder ging. Een jonge, blanke vrouw in een rokje, langs de kant van de weg met een witte Peugeot, waarschijnlijk recentelijk aangeschaft, maar duidelijk tweedehands, mogelijk een miskoop. De auto was van het ene op het andere moment afgeslagen en niet meer aan de praat te krijgen.

Arthur draaide zijn raampje open. ‘Alles oké?’ riep hij over de voorbank.

Margaret liep vol vertrouwen naar zijn auto, blanken onder elkaar. Zou ze hem hebben weggewuifd als hij een Afrikaan was geweest, vroeg ze zich later af. Hoe dan ook, Arthur liet zich niet wegwuiven, en ze was hem dankbaar voor zijn hulp. Hij probeerde de auto te starten, om te controleren of de tank misschien gewoon leeg was; dat wist je bij vrouwen tenslotte maar nooit. Hij was toch op weg naar huis, zei hij, en hij beloofde dat hij vandaar uit om hulp zou bellen. Want hij wist wel een monteur die voor haar zou zorgen. Dat waren letterlijk zijn woorden. Voor haar zorgen.

Margaret nam hem aandachtig op. Hij had donkere ogen, bruin haar – niet licht, niet donker, maar iets ertussenin – en een kuiltje in zijn kin. Wanneer hij lachte, werden zijn witte tanden zichtbaar. En blijkbaar lachte hij graag en vaak. Op de een of andere manier had ze het gevoel dat de onderste helft van zijn gezicht niet paste bij de bovenste helft.

Toen ze bij hem in de Mercedes was gestapt, maakte Margaret kennis met de onverwachte schoonheid van de schitterend verzorgde tuinen en hoge hagen van Langata, een voorstad van Nairobi. Uiteindelijk verliet Arthur de weg en stopte hij aan het begin van een lange oprijlaan. Een askari, in een lange jas die over zijn blote benen viel, schoot haastig toe om het hek open te

doen. Arthur keurde hem geen blik waardig. De weg naar het huis was omzoomd door jacaranda's waarvan de bloesemblaadjes als het ware een loper vormden naar de voordeur. Het stenen huis telde twee verdiepingen en had ouderwetse ramen, voorzien van dwarsstijlen. Het werd omringd door een kleurenpracht van bloesems die Margaret niet herkende. Achter de tuin was de hemel eindeloos en korenbloemblauw, zo verzadigd van kleur als Margaret nog maar zelden had gezien. Het moest te maken hebben met het licht, met de stand van de zon; tenslotte zaten ze hier op de evenaar.

Nadat Arthur haar iets te drinken had aangeboden, pakte hij de telefoon. De auto zou worden weggesleept en naar een garage gebracht om te worden gerepareerd, vertelde hij even later. Margaret was zich ineens bewust van haar blote benen, vooral toen Diana, Arthurs vrouw, de kamer binnenkwam, duidelijk onaangenaam verrast door het bezoek. Haar blik ging naar het glas op de tafel. Nadat Arthur de situatie had uitgelegd, werd Margaret onthaald op Diana's eerste glimlach, waaruit een plotselinge, intense opluchting sprak. Margaret belde Patrick in het ziekenhuis, om te vertellen dat ze voor het eten waren uitgenodigd. Omdat Arthur in de kamer was, klonk ze enthousiaster dan ze in werkelijkheid was, misschien zelfs een beetje ademloos. Aan de andere kant van de lijn sputterde Patrick wat tegen, maar uiteindelijk zei hij dat hij de bus naar Langata zou nemen.

Tijdens dat eerste etentje volgde een tweede uitnodiging. Het gastenverblijf stond leeg. De huurprijs die Arthur noemde, was lager dan wat Patrick en Margaret bereid waren geweest voor het appartement te betalen. Diana stelde voor dat ze die nacht bleven, zodat ze het huisje de volgende morgen bij daglicht konden bekijken. Later die avond, in bed, toonde Patrick zich wantrouwend; misschien omdat hij, eerder dan Margaret, het zwakke geluid had gehoord van een sleutel die werd omgedraaid. Ze hielden elkaar stevig vast op de vreemde matras, bijna als een daad van verzet, alsof ze opnieuw duidelijk moesten maken dat ze bij elkaar hoorden.

De volgende morgen bekeken ze het gastenverblijf, een witgepleisterde cottage met een rood pannendak, omlijst door roze en oranje bougainville. Over de kleine tafel in de zitkamer lag een vuurrood-met-gele *khanga*. De keukendeur was van het boerderijmodel, de bovenste en de onderste helft konden afzonderlijk worden geopend; de slaapkamer had een eigen badkamer met wc. Het parket, gelegd volgens een ingewikkeld patroon, was glimmend gewreven. De muren waren wit, de ramen voorzien van verticale stijlen. Zelfs in Amerika – trouwens, hoezo ‘zelfs’? – hadden Patrick en Margaret nog nooit in zo’n prachtig huis gewoond. Op het moment dat de Peugeot ermee ophield, woonden ze boven een nachtclub in het Ngong Road Hotel. Daarvoor hadden ze een tijdje in Hotel Nairobi gezeten, waar de gootsteen en de wc waren aangekoekt met vuil en waar de kakkerlakken haastig een goed heenkomen zochten wanneer Margaret de deur naar de badkamer opendeed. Ze vermoedde dat Patrick zag hoe graag ze naar de cottage wilde verhuizen, en dat hij daarom zijn lichte, politieke reserves had laten varen.

Het gastenverblijf stond ver genoeg van het huis van Arthur en Diana om een zekere mate van zelfstandigheid te suggereren. Diana verklaarde nadrukkelijk dat ze elkaar nauwelijks zouden zien. Arthur werkte van de vroege ochtend tot de late avond als hoofd Verkoop bij Colgate-Palmolive, en zij fokte Rhodesian Ridgebacks in een kennel op royale afstand van het huis, waardoor ze nauwelijks tijd had voor een sociaal leven. Het klonk allemaal prima. Of misschien wilde Margaret dat het allemaal prima klonk.

Die middag had James een foto van Margaret en Patrick genomen bij hun nieuwe huis in Afrika. Margaret zat in een stoel, een eindje voor de half geopende keukendeur. Ze droeg een witte zomerjurk. Haar huid was roodbruin; ze had een indianenhuid, zei haar moeder altijd. Haar haar hield het midden tussen donkerblond en lichtbruin, met hier en daar een zweem van koper. Haar huid glansde als van een personage op een schilderij.

Achter haar stond Patrick in een wit overhemd met korte

mouwen en een das. Hij had een gezonde bruine kleur, zijn haar zag eruit alsof hij het in dagen niet had gewassen. Op de foto leek het sluijk. Zijn gezicht bevond zich in de schaduw, zijn ogen gingen schuil achter een zonnebril.

James was heel serieus zolang hij met Margarets Nikon aan het werk was, maar hij grijnsde toen hij haar de camera teruggaf.

In Big House bereidde James de maaltijden, hij dekte de tafel, diende het eten op, ruimde af en deed de vaat. Patrick en Margaret hadden geen personeel. Pas recentelijk had Diana James naar de cottage gestuurd om de was voor hen te doen. Margaret had direct na aankomst het advies gekregen om de was uit te besteden, maar op de een of andere manier voelde dat als te intiem. Ze had geprobeerd zelf te wassen, in het bad, maar het lukte niet alle zeep uit de kleren te spoelen. Toen Patrick uitslag kreeg in zijn hals, was Margaret gezwicht. Ze kookte nog wel zelf, en Patrick deed de afwas. Het leek echter een pyrrusoverwinning. Door geen bediende te willen, ontzegden ze een Afrikaan een baan.

Tijdens het eten die avond, na Patricks aankondiging van het klimplan, vertelde Arthur, met de lijnen van de kam nog in zijn natte haren, over hypoxie.

‘De longen vullen zich met bloed.’ Zijn formulering liet aan duidelijkheid niets te wensen over. ‘Doorgaans maakt Mount Kenya zo’n vier à vijf slachtoffers per jaar. Bijna altijd atletische Duitsers die rechtstreeks van het vliegveld naar de berg rijden en daar min of meer naar boven rennen. Met als gevolg dat ze in de problemen komen doordat ze hun lichaam niet de tijd hebben gegeven zich aan te passen aan de hoogte en de ijle lucht. Hoe langzamer je klimt en hoe meer je de tijd neemt, hoe beter het is.’

‘Nou, dan doe ik het vast geweldig,’ zei Margaret.

Arthur negeerde de grap. ‘Tijdens de klim komen we parkwachten tegen. Altijd met z’n tweeën, en er valt niet met ze te spotten. Ze bestoken je met vragen. “Wat voor dag is het vandaag? Hoe laat is het? Waar woon je?” Als je niet direct antwoord kunt geven, pakken ze je bij je ellebogen, en of je wilt of niet, ze

brengen je zonder pardon naar beneden. Dat is de enige remedie.'

Arthur leek haar van nature geen paniekzaaier, dacht Margaret. Hoewel hij neerbuigend kon zijn – daar leek hij soms een sport van te maken – voerden Patrick en hij regelmatig levendige discussies, vaak tot diep in de nacht. Want Patrick weigerde te zwichten als hij zijn standpunt met feiten kon onderbouwen.

'We vertrekken halverwege de ochtend uit Nairobi,' vervolgde Arthur. Hij droeg een wit overhemd met opgerolde mouwen en een gestreepte das. Zijn bleke huid viel op in Afrika, met bovendien altijd een grijs waas op zijn kaken.

Diana's huid verried dat ze veel buiten was. Ze droeg een blauwe, katoenen zomerjurk, en had uit praktische overwegingen haar hoogblonde haren recentelijk kort laten knippen, wat haar iets heel naturels gaf; een volwassen wildebras.

'We nemen Thika Road, en dan stel ik voor dat we comfortabel overnachten in de Naro Moru lodge,' zei Arthur. 'Vandaar rijden we naar de ingang van het park. Daar laten we de Land Rover achter. En daar kunnen we ook een gids huren en dragers voor de proviand en de uitrusting. Ze schijnen erg goed te zijn, trouwens. En dan gaat het recht omhoog, naar Point Lenana. Het is een van de steilste en snelste routes, maar goed te doen voor een amateur. Vier dagen, drie nachten. Ons verblijf in de lodge niet meegerekend.'

Ze aten lamsbout met muntsaus. De tafel was uitgebreid gedekt, in Engelse stijl. Margaret had een placemat met Westminster Abbey erop. Patrick had St. Paul's. Bij elk bord stond een zilveren zoutvaatje met een piepklein lepeltje. Arthur was royaal met de wijn, die ze dronken uit glazen van geslepen kristal. De borden zagen eruit als Wedgwood of Staffordshire. Het servies in het huisje was een allegaartje met hier en daar stukjes eraf.

Op enig moment ging de deur van de eetkamer open, en er kwamen twee kinderen binnen. Edward en Philippa van negen en zeven werden grootgebracht door Adhiambo, de *ayah*. De kinderen droegen een schooluniform, alsof ze in Kent woonden

en niet op een steenworp afstand van een oerwoud met antilopen, leeuwen en buffels. Diana geloofde heilig in een Engelse opvoeding en vond dat kinderen niet te veel moesten worden geprezen.

Achter de kinderen verscheen Adhiambo. Haar haren gingen schuil onder een rode hoofddoek, en ze droeg een rode trui die misschien ooit deel had uitgemaakt van een twinset. Ondanks haar brede heupen was ze nog erg jong. Misschien drie-, vierentwintig, dacht Margaret, ook al vond ze het bij Afrikanen altijd moeilijk om hun leeftijd te schatten. Adhiambo had een diep litteken in haar kin en een verlegen glimlach die onthulde dat ze hier en daar een tand miste. Maar in haar ogen lag iets wat Margaret niet goed kon duiden. Was het weerbarstigheid? Of gewoon veerkracht?

‘Zeg welterusten tegen mammië,’ zei Adhiambo tegen de kinderen.

In hun pyjama gingen ze naar hun moeder voor een kus en een knuffel die warm en oprecht aandeden; kleine oneffenheden in een voor het overige stoïcijnse aanpak. Arthur wilde ook knuffels en kussen. Margaret wist dat dit het gebruikelijke avondritueel was. Philippa leek met haar lange bruine haar op haar vader. De stroblonde Edward was het evenbeeld van Diana, voordat de Afrikaanse zon haar huid had getekend. Aanvankelijk had Margaret het verwarrend gevonden, de gelijkenis tussen vader en dochter, en moeder en zoon. En daarmee hield de verwarring niet op. Diana deed aan paardrijden. Arthur tenniste. De onderbreking door de kinderen duurde maar even; na een paar minuten verdwenen ze weer met hun ayah.

‘Neem overschoenen mee voor het drassige stuk,’ vervolgde Arthur. ‘En mutsen en wanten en parka’s tegen de kou.’

‘Wat moet ik me bij dat drassige stuk voorstellen?’ vroeg Patrick.

‘Gewoon...’ Arthur leek even niet te weten wat hij moest zeggen, iets wat niet vaak voorkwam. Hij spreidde zijn armen. ‘Moeras... blubber.’

‘En een zonnebril tegen sneeuwblindheid,’ voegde Diana eraan toe. Ze leek afgeleid door geluiden uit de keuken. Eerder op de avond was ze al een keer van tafel opgestaan. James en Adhiambo waren niet het enige personeel. Er werkten ook bedienden in de kennels, en dan was er nog de askari bij het hek. ‘En zorg dat je bergschoenen goed ingelopen zijn.’

Patrick keek naar Margaret.

‘Ik heb geen bergschoenen,’ zei ze. ‘Maar ik ga ze morgen kopen.’

Arthur maakte een rekensom. ‘Dan heb je nog tien, elf dagen. Dat zou genoeg moeten zijn als je het serieus aanpakt. Trek twee paar sokken aan.’

‘Misschien heb ik nog wel schoenen voor je,’ bood Diana aan. Ze wierp een blik op Margarets sandalen en fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoewel, ik weet niet of ze je passen.’

Margaret zag dat James in de deuropening stond, geduldig wachtend tot hij kon afluimen.

Na het eten dronken ze nog wat in een kamer die door Diana ‘de salon’ werd genoemd. Margaret nam een cognac, terwijl ze probeerde Arthur het recept van een ‘rusty nail’ uit te leggen, een mix van whisky met drambuie. Diana ging tegenover Margaret zitten, op een reusachtige, met chintz beklede bank. Ze maakte een rusteloze indruk, alsof ze ongeduldig was en dóór wilde. Waarmee of waarheen, dat was Margaret niet duidelijk. Zo was ze nu eenmaal, leek het. Ze leefde niet voor het moment, ze wilde altijd door, altijd verder. Diana was niet echt een mooie vrouw, maar wel aantrekkelijk. Margaret schatte Arthur en haar ergens halverwege de dertig.

‘Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk leren kennen?’ vroeg Margaret.

Arthur, die nog bij de tafel met drank stond, gaf prompt antwoord, alsof het verhaal tot zijn vaste repertoire behoorde. ‘Op een feestje in Londen. Binnen vijf minuten waren we erachter dat we allebei de heimelijke wens koesterden om naar Afrika te

gaan. In Diana's geval terug naar Kenia, omdat ze daar haar hele jeugd had doorgebracht. In mijn geval omdat ik genoeg had van Londen. Ik wilde weg. Zo ver mogelijk.'

Het viel Margaret op dat Arthur en Diana elkaar niet aankeken terwijl Arthur zijn verhaal deed. Misschien luisterde Diana niet. Of misschien had ze er achteraf spijt van dat ze die geheime wens had opgebiecht.

Arthur hief zijn glas. De anderen volgden zijn voorbeeld, hoewel er niet echt een toast was uitgebracht. Ook Arthur zag eruit alsof hij door wilde; alsof hij overliep van energie en zich met moeite wist in te houden.

Diana beschouwde zichzelf als van betere afkomst dan haar echtgenoot, vermoedde Margaret. Was afkomst belangrijk, vroeg ze zich af, denkend aan de balans in haar eigen huwelijk. Patricks voorouders kwamen uit Ierland. Hij behoorde tot de derde generatie immigranten. Aan zijn genepakket dankte hij zijn liefde voor de geneeskunst, zijn scherpe kin, zijn zwarte haar dat pas grijs zou worden wanneer hij ver in de zestig was, en zijn verrassende lichtblauwe ogen. Schoonheid hing af van de manier waarop die trekken zich tot elkaar verhielden, en Patrick was er bepaald niet slecht afgekomen. Zijn vader, die gynaecoloog was, sprak nog altijd met een Iers accent, een charmant trekje waardoor zijn patiënten zich onmiddellijk bij hem op hun gemak voelden.

Zelf was Margaret opgegroeid in een voorstad in het noorden van Boston, een wijk voor de gegoede middenklasse; haar familie kwam uit de unitaristische hoek en kon bogen op een bescheiden rol in de nationale geschiedenis. Een ver familielid was tijdens de Amerikaanse Revolutie benoemd in een regeringsfunctie. Haar moeder, al sinds FDR een vurig democraat, had nog een gedenkplaat waar dat uit bleek aan de muur hangen, achter de deur van haar slaapkamer.

Arthur keerde zich naar Patrick. 'Wat denk je dat er met ons gebeurt, na de dood van Kenyatta?'

'Het verbaast me dat we dat gesprek nog niet eerder hebben gevoerd,' antwoordde Patrick.

De Britten leken te beschikken over een onvoorwaardelijk gevoel van rechtmatigheid als het ging om hun aanwezigheid in Kenia. De Amerikanen hadden dat niet. Dat kwam door Vietnam, vermoedde Margaret.

Terwijl Kenyatta al van het politieke toneel werd afgevoerd, telde Margaret verstrooid zeventien verschillende dessins op bekleeding en serviesgoed. Ze liet haar blik in het rond gaan; de openslaande ramen waren hetzelfde als die in de cottage, maar daar hield de gelijkenis op. Het zware meubilair in de salon was rijkelijk voorzien van houtsnijwerk, en dat gold niet alleen voor de poten, maar ook voor het blad van de tafels en de deurtjes van de kasten. ‘Wie is het andere stel?’ vroeg ze ten slotte.

‘Als we gaan klimmen? Saartje en Willem van Buskirk. Had ik dat nog niet gezegd?’ vroeg Diana, ogenschijnlijk verward door haar eigen nalatigheid.

‘Hij werkt voor de Hilton Group,’ zei Arthur. Wat Saartje deed, werd niet vermeld. ‘Ze komen deze week langs om de boel voor te bereiden. Ik weet zeker dat jullie ze aardig vinden. Het zijn lui die weten wat ze willen. Nuchter. Praktisch. Eigenlijk denk ik dat Willem het al eerder heeft gedaan. Mount Kenya, bedoel ik.’

‘Daar herinner ik me niets van,’ zei Diana.

‘Hij heeft in Zwitserland veel geklommen, voordat ze naar Bombay gingen.’

Diana knikte, en Margaret begon zich zorgen te maken over het tempo, met een ervaren klimmer in de groep.

‘Behalve het risico van hypoxie is er ook het gevaar van hoogteziekte,’ vervolgde Arthur. ‘AMS. Bijna iedereen krijgt er in enige vorm mee te maken. *Acute Mountain Sickness*. Hoofdpijn. Vermoeidheid. Braken. Duizeligheid.’

‘Hm. Maar we gaan voor ons plezier?’ vroeg Margaret.

‘Ik vertel dit omdat we elkaar in de gaten moeten houden.’ Arthur klonk een beetje streng. ‘We moeten alert zijn op de eerste tekenen.’

Margaret knikte beschaamd. Hij had gelijk.

‘De hutten bieden plaats aan tussen de tien en dertig personen,’ vervolgde Arthur. ‘Doorgaans staan er veldbedden. En er zijn latrines, als ze die naam verdienen. Je moet niet al te kieskeurig zijn.’

‘Voor de Kikuyu is de berg heilig,’ merkte Patrick op, en Margaret was blij de akelige beelden even te kunnen vergeten. ‘Ze noemen de berg Kirinyaga, en ze geloven dat Ngai, hun god, daar woont.’

Margaret had een portret gemaakt van een arts, die recentelijk een reeks gratis spreekuren had opgezet voor baby’s en peuters in Roxbury, de armste wijk van Boston. Niet in de laatste plaats omdat er bijna uitsluitend zwarten woonden. De kinderen werden er ingeënt en ontvingen er medische zorg. Margaret had de opdracht die ochtend gekregen van de weekkrant waar ze voor werkte, gericht op Boston en omgeving. Het kostte haar moeite de dokter een beetje aantrekkelijk op de foto te krijgen. Zijn bril werkte als een vergrootglas, en het ziekenhuislicht was te fel. Toen ze eindelijk zoveel foto’s had dat er iets bruikbaar tussen moest zitten, werd ze zich bewust van een tweede arts die in de deuropening stond. Ze vroeg aan de dokter die ze had gefotografeerd, waar ze een broodje kon krijgen en iets te drinken, maar het was de man in de deuropening die antwoord gaf. ‘Kom maar mee. Dan wijs ik je de cafetaria. Ik moet er zelf ook naartoe.’

Terwijl de artsen overlegden over een medische kwestie, pakte Margaret haar spullen bij elkaar. Toen volgde ze de tweede arts de deur uit.

‘Patrick,’ zei hij, terwijl hij zich in de gang van het ziekenhuis met uitgestoken hand naar haar toe keerde.

‘Margaret,’ stelde ze zich voor.

Bij een bruin broodje tonijn vertelde Patrick dat hij in het kader van een werkbeurs onderzoek deed naar tropische ziekten. Tijdens zijn studie geneeskunde was zijn belangstelling daarvoor gewekt, en hij was al twee keer in Afrika geweest. Wat een prachtige man, dacht Margaret ondertussen. Ze was gefascineerd door

de ongewone vlakverdeling van zijn lange gezicht. Misschien was ze daar wel verliefd op geworden, en pas later op hemzelf, dacht ze weleens. Voordat ze naar Afrika vertrokken had Margaret zijn gezicht talloze malen gefotografeerd. Aanvankelijk had Patrick het intrigerend gevonden, later had hij het getolereerd, en ten slotte had het zijn ergernis gewekt, zoals je je kunt ergeren aan een kind dat telkens hetzelfde spelletje wil doen.

Toen hij haar vroeg of ze met hem meeding naar Kenia, zei Margaret meteen volmondig ja. Bij de krant kwam ze niet verder, en ze had er genoeg van om foto's te maken van vergaderingen van het Congres en van folkzangers die optraden in de cafés van Cambridge. Patrick was een contract aangegaan met Nairobi Hospital, waar hij onderzoek kon doen zolang als hij wilde, in ruil voor gratis spreekuren, ook op het platteland.

Margaret en Patrick trouwden tijdens een haastig georganiseerde plechtigheid in een achtertuin in Cambridge. Margaret droeg een lange jurk van wit katoen, met haar haar in een Grace Kelly-rol. Na de plechtigheid dronk het bruidspaar met zijn gasten champagne op plastic tuinstoelen en een enorme bank die voor de gelegenheid naar buiten was gesjouwd. Samen op de bank keken ze naar de sterren en lieten ze zich de milde spot en de grappen van hun gasten welgevallen.

Tijdens een afscheidsdiner in het huis van haar ouders, op de avond voordat ze van Logan Airport naar Nairobi zouden vliegen, kon Margaret zich niet voorstellen dat ze hen een jaar niet zou zien: haar ouders en Timmy, haar zestien jaar jongere broertje van twaalf, een gelukkig ongelukje, zoals haar moeder hem noemde. Ze drong er hartstochtelijk op aan dat ze haar in Afrika kwamen opzoeken. Niemand in het gezin had ooit eerder het woord liefde gebruikt, maar de onderlinge band was buitengewoon hecht en warm.

In het vliegtuig leed Margaret aan een lichte vorm van heimwee. Terwijl de zon opkwam tijdens de vlucht over het vreemde continent, en terwijl ze haar gezicht tegen het raampje drukte, waardoor het glas besloeg zodat alles wazig werd voor haar ogen,

hield Patrick haar hand vast. Als hij het er ook moeilijk mee had, dan liet hij dat niet merken.

Vanuit het vliegtuig zag ze alle plekken waarover ze had gelezen tijdens de voorbereidingen van de reis: de Nijl, als een langgerekte, bruine slang; het Turkanameer, dat vroeger Rudolfmeer heette; de uitgestrekte, onherbergzame, onaardse Rift Vallei; en toen, plotseling, de Ngong Heuvels en het plateau waarop Nairobi lag. In de verte kon Margaret Mount Kenya zien, hoog oprijzend boven de wolken, en in het zuiden Mount Kilimanjaro. Vlak voordat het vliegtuig de grond raakte, gaf Patrick haar een zilveren ring met een kleine diamant; die had hij voor hun huwelijk niet meer kunnen regelen. De dag waarop ze landden, was Margarets verjaardag.